

Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Π Η

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλάδ. 120.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Ε'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1852.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΟΥΣΙΩΔΗΣ.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχεθέντων ὑπὸ τῆς νέας διευθύνσεως τῆς Εὐτέρπης, ἐγένοντο ἀναγκαῖαι τακτοποιήσεις τινές τυπογραφικαί, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ ἔκδοσις τοῦ Α' φυλλαδίου τῆς νέας σειρᾶς, ἀντὶ τῆς 4 Σεπτεμβρίου ἀναβάλλεται εἰς τὴν 15. Ἐκ τούτου δὲ ἀρχονται καὶ αἱ συνδρομαί. Ὅθεν παρακαλοῦνται ὅσοι εὐαρεστηθῶσι ν' ἀνανεώσωσι τὰς συνδρομάς των νὰ καταγραφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὴν Εὐτέρπην, νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐγκρίτως περὶ τούτου, ὅπως μὴ προκύψῃ βραδύτης εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φυλλαδίου.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἀναλαμβάνοντες, ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, τὴν κυριότητα τῆς Εὐτέρπης, σπεύδομεν, ἀνευ πομπῶδων προοιμιῶν, ἀπὸ τοῦδε ν' ἀναγγειλωμεν εἰς τοὺς εὐμενεῖς αὐτῆς Συνδρομητὰς, ὅτι τὸ αὐτὸ σύνθημα, τὸ μὲν ἔστι τὸ ΤΕΡΙΠΟΝ ΤΩ ΩΦΕΛΙΜΩ, καὶ ἐφεξῆς διατηροῦντες, ὡς καὶ τὰς ὑπαρχούσας περὶ συνδρομῆς συμφωνίας, οὐδὲν ἤττον θέλομεν εἰσαγάγει κατὰ τὴν τύπωσιν καὶ τὸ περιεχόμενον πολλὰς βελτιώσεις, ὅπως τὸ περιοδικὸν τοῦτο σύγγραμμα φανῇ ἔτι μᾶλλον ἄξιον τῆς εὐνοίας, ἣν ἀπολαύει παρὰ τοῦ κοινοῦ.

Οἱ συνδρομηταὶ μᾶς λοιπὸν θέλουσι πληροφρηθῆ εὐχαρίστως, ὅτι ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων λογίων μας καὶ ποιητῶν προσεφέρθησαν φιλοτίμως καὶ ἀφιλοκερδῶς νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν Εὐτέρπην διὰ τῶν φιλολογικῶν ἔργων των, ἅτινα θέλουσι πραγματικῶς λαμπρύνει τὸ

ἀρχαιότερον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα. Εἰσι δὲ οὗτοι:

Οἱ Κ. Κ. Π. Σοῦτσος, Α. Σοῦτσος, Κ. Δόσιος, Π. Ι. Χαλικιόπουλος.

Ἡ πολυτιμὸς δὲ αὕτη συνεργασία θέλει μᾶς συγχωρεῖ νὰ δημοσιεύωμεν συνεχέστερον,

- α) Ἄρθρα φιλολογικὰ,
- β) Ἄρθρα πρωτότυπα παντοῖα,
- γ) Ποιήσεις πρωτοτύπου,
- δ) Βίους τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος κτλ.

Ἐπίσης ἡ ἐκλογή τῶν μεταφράσεων θέλει γίνεσθαι ὅσον ὅσον τε κατάλληλος, καὶ καθαρεύουσα τὴν γλῶσσαν.

Εἰς τὸ παράρτημα θέλει δημοσιευθῆ τὸ λαμπρὸν μυθιστόρημα τοῦ Α. Δουμά, Ὁ Ὑπόκομης τῆς Βαρκελώνης, ὅπερ εἶναι ἡ συνέχεια τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων καὶ τοῦ Μετὰ Εἴκοσιν Ἔτη, δραματικώτερον δὲ καὶ μεῖζον τῶν προλαβόντων περιέχον τὸ ἐνδιαφέρον ἢ ἀρχὴ τούτου μεταφράσθαισθα παρὰ τοῦ Κ. Ε. Α. Σίμου ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ Εὐτέρπῃ.

Διὰ ν' ἀπαρτίσῃ δὲ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐν ὅλον σῶμα, καὶ διὰ νὰ ἔχωσιν ὀλόκληρον αὐτὸ οἱ τε νέοι Συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν τριῶν πρώτων βιβλίων αὐτοῦ συνέδραμον, θέλει μετατυπωθῆ ὅλον τὸ πρῶτον μέρος συγκείμενον ἐξ εἴκοσι περίπου τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 2 τομίδια, παραχωρούμενα εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρπης ἐν εἴδει βραβείου (prime), ἅμα μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς των, ἀντὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς τῆς δραχμῆς 1 καὶ 1/2, ἐνῶ τοιαύτης ἐκτάσεως βιβλίον πωλεῖται συνήθως ἀντὶ δραχ. 4. Τὸ ὅλον τοῦ μυθιστορήματος ὁ Ὑπόκομης τῆς Βαρκελώνης θέλει ἀπαρτίσει 12 τοιαῦτα τομίδια.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνδρομητῶν τῆς Εὐτέρπης ὀλίγιστοι μόνον δὲν λαμβάνουσι καὶ τὸ Παράρτημα, διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν σύγχυσιν, ἣτις πηγάζει ἐκ τούτου, ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ χωρίζωμεν τοῦ λοιποῦ τὴν συνδρομὴν τοῦ παραρτήματος ἀπὸ τὴν τῆς Εὐτέρπης.

Ἡ βελτίωσις δὲν θέλει περιορισθῆ εἰς μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς Εὐτέρπης· τὰ φυλλάδια αὐτῆς θέλουσι τυποῦσθαι δι' ὅλους νέων χαρακτήρων, αἱ δὲ εἰκονογραφαὶ θέλουσι τακτικῶς μὲν ἐλαττωθῆ εἰς δύο, ἀλλὰ καλῶς

ξυλογραφημένα, ἐν δέοντι δὲ θέλουσιν ὑπερβῆ καὶ τὸν ἀριθμὸν τούτον.

Ἐπεσκέθησαν ἐπίσης νὰ συνεργασθῶσι καὶ τινες ἐκ τῶν νεωτέρων λογίων μας, ὡς θέλουσιν μαρτυρήσει τὰ παρ' αὐτῶν δημοσιευθόμενα ἄρθρα.

Εἰς τῶν τακτικῶν συντακτῶν, ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς διευθύνσεως τῆς ὕλης, διαμένει καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Πάπ.

ΠΑΝΤΟΔΕΩΝ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον

Ἐστέραν τινὰ ἡ Μαθουρίνη συνωμίλει μὲ τὴν κυρίαν της.

« Πῶς κατήντησα, ἔλεγεν ἡ Σουλβία, παρατήρησα ἡ ἐσθῆς μου εἶναι πολυθυρὸς. — Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ γραῖα, ἀναγκαστὸ ἐπιδιδόρωσιν. — Καὶ δὲν ἔχω χρήματα ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ τὰ κερδίσω. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ σοὶ χρεωστῶ ἀρκετὰ μεγάλην ποσότητα; — Διατί; — Καὶ δὲν μὲ κάμεις οὐ τὰ ἐξοδά μου πρὸ δύο μηνῶν; — Ἐγὼ, Κυρία! — Ἀναμφιβόλως· καὶ μάλιστα ἔχω νὰ σὲ ἐπιπλήξω, διότι ὑπέπεσες εἰς τὴν πολυτέλειαν· ἐνίοτε μὲ κάμνεις νὰ γευματίζω πολυτελῶς, ὡς μικρὰ κυρία. — Ὅχι! ἅπαντα παῦτα θὰ μοὶ τὸ ἀποδώσῃς διὰ μᾶς. — Καὶ πότε, ἀν σοὶ εὐαρεστή; — Ὅταν θὰ νυμφεθῆτε. — Ὅχι! νὰ νυμφεθῶ... ποτὲ... — Διατί νὰ λέγῃς; ὕβρις ποτὲ δὲν θὰ σὲ πῶ... — Εἶναι ἀνωφελές, Μαθουρίνη· ἀν ποτὲ τις θελήσῃ τὴν δυστυχῆ κόρην ἦτις, ἀνευ πατρὸς καὶ μητρὸς, ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν της εἰς τὴν γενναίαν ὑπηρετίδα της, θὰ σοὺ δεῖξω τὴν ἐστίαν... Αὕτη εἶναι ὁ σύζυγός μου... εἶναι ἐκεῖ... μὲ βλέπει, μὲ παρατηρεῖ... πρέπει νὰ μὲ εὐρῇ ἄσχημον τώρα, ὅτε δὲν ἔχω στολισμὸν... »

Ἡ Μαθουρίνη δὲν ἀπεκρίθη· ἐσκέπτετο ἀναμφιβόλως ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἐστίας ἠδύνατο καὶ τώρα νὰ δειχθῆ γενναίον, ῥίπιον δηλαδὴ εἰς τὴν κάμινον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ῥιγῶν νέον σκιάδιον, καὶ ὀλόκληρον πολυτελεῖ στολισμὸν.

Ἀλλὰ νομίζεις διὰ καὶ ἐγὼ δὲν ἐσκέπτομην τὸ αὐτὸ ἀν καὶ ἦτο δύσκολον νὰ διακνήθῃ διὰ τῆς λιθίνης ὀπῆς ἐστῶ καὶ μεταξὺν ἐσθῆς. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐθάλλον εἰς πρᾶξιν μίαν μου ἀπόρασιν.

Μία ὥρα μετὰ μεσημέριαν ἐσήμαιναν εἰς τὸν γείτονά μου, ῥάπτρια τίς εἰσήλθε μὲ χαρτοκῦσιν τινὰ εἰς τὰς χεῖρας.

« Τί ζητεῖτε; — Τὴν κυρίαν Σουλβίαν Δενητλου. — Εἶμαι ἐγὼ. — Σὰς φέρω τὸ σκιάδιόν σας. — Τὸ σκιάδιόν μου; — Ναι, κυρία, τὸ σκιάδιον ὅπερ ἐξητήσατε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρην καὶ Βωτράνδην. »

Εἶναι ἀληθῆς ἀδάμας. Προχθὲς ἔστειλαν ἐν ὁμοίον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας. »

Καὶ ἡ τεχνίτις, ἀποθέτουσα τὴν χαρτοκῦσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐξήγαγεν ἐκ αὐτῆς μετὰξιν ἀριστούργημα, μὲ ταινίας καὶ ἄσθη. Ἐπειτα βαλοῦσα ὑπὸ τὴν μασχάλην τὴν κενὴν θήκην, ἀνεχώρησε ψαλμψοῦσα.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθεν ἡ ῥάπτρια τῆς θύρας καὶ ἔτερὸν τι ἀτομον ἐφάνη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

« Πῶς πηγαινίει ἡ ὑπερία τῆς καλῆς μου κυρίας; — Ἀρκετὰ καλὰ, σὲ εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο; — Ἀνήκει εἰς ὑμᾶς. — Εἰς ἐμέ; Καὶ πόθεν τὸ ἔφερες; — Ἐμὲ τὸ ἐρωτᾶτε, καλὲ Χριστά! — Πῶς! φέρεται κάτι τι καὶ δὲν εἰξεύρεις πόθεν τὸ ἔλαβες; — Τὴν πρωῖαν αὐτῆν, κυρία, ἐπιστάτης τις εἰσήλθε, μὲ ἡρώτησεν ἀν κατοικῆτε ἐδῶ, ῥίπτει πρὸ τῶν ποδῶν μου τοῦτο, καὶ ἐπέταξεν ὡς πουλάκιον· τί περισσότερον θέλετε νὰ εἰξεύρω, καλοὶ ἴσως ἄνθρωποι, ἀφοῦ δὲν εἶμαι γότσα. »

Ἡ Σουλβία ἤνοιξε τὴν δέσμη. Περιεῖχε μαύρην τινὰ ὠραιότατην ἐσθῆτα Νεαπόλεως, μὲ χρώματα συνειθίζόμενα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, κασεμίρινον τι σάλιον ἀνωτάτης ποιότητος καὶ τινὰ ἄλλα ἐξεῖρετα μικρὰ στολίδια.

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ περιγράψω τὴν ἔκστασιν τῆς Σουλβίας, μὴ μαντευούσης τὸ ὄνομα τοῦ ἀπευθύνοντος εἰς αὐτὴν ἀνωμόμως τὰ δῶρα ταῦτα. Μόλις ἐπανήλθε τῆς ἐκπλήξεώς της ὅτε, ἰδοὺ ἡ Μαθουρίνη καὶ πάλιν κομιζοῦσα ἐντὸς καλαθίου ζωοτροφίας.

« Μαθουρίνη, παρατήρησε, εἶπεν. — Ἄχ! ἐφώνησεν ἡ γραῖα, ἐν σκιάδιον, ἐν σάλιον, μία ἐσθῆς! ταῦτα δὲν μὲ ἐκπλήτουν· δὲν ὑπάρχει τι περισσότερον τούτων; — Τί ἐννοεῖς; ἀνεκράξεν ἡ Σουλβία. — Δὲν θέλω νὰ εἶπω τίποτε, ἐψιθύρισεν ἡ γραῖα, ἀρχίζουσα νὰ εἶπη τι παράλογον, ἀλλ' εὐθὺς τὸ ἠνόνησεν. — Εἰξεύρεις πόθεν ἔρχονται ἅπαντα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα; — Ὅχι, κυρία. — Ἄν δὲν ἀποκριθῆς, σὲ δρῶνται, διὰ δὲν θὰ τὰ ἐγγίξω δευτέραν φοράν. — Διὰ τὸν Θεὸν μὴ τὸ κάμῃς, κυρία, ἐπειδὴ θὰ εἶναι ἡμεγαλειτέρα τρέλλα τοῦ κόσμου. — Τρέλλα! καὶ ποῖον μέλλει διὰ τούτην; — Τὸ σκιάδιον, ἡ ἐσθῆς καὶ τὰ λοιπὰ εἶναι δι' ὑμᾶς. — ἴσως. Ἀλλὰ προέρχονται ἀπὸ τινὰ ἀνθρώπου, ἀπὸ ξένου... ἀπὸ ἀφρονα ὅστις θὰ ζητῆ διὰ τῶν δῶρων νὰ μὲ διαθεσίρη. Ὅχι! δὲν θὰ δεχθῶ τὰ αἰσχιστά ταῦτα δῶρα, ἀπομάκρυνέ τα... δὲν θέλω πλέον νὰ τὰ διατηρῶ ἐδῶ· προτιμῶ τὰ ἐντιμὰ μου ῥάχη ἀπὸ τὴν κακῶς ἀποκτηθεῖσαν ταύτην πολυτέλειαν. — Κυρία, ἐφώνησε τότε ἡ Μαθουρίνη, ἀν ὀρκισθῶ εἰς τὴν ἀποθανοῦσαν κόρην μου θὰ μὲ πιστεύσῃτε; — Ναι, Μαθουρίνη. — Λοιπὸν αὐτὰ τὰ δῶρα ποσῶς δὲν προσβάλλουν τὴν φιλοτιμίαν σας. — Δὲν προέρχονται ἀπὸ φαυλοβίον τινὰ πλούσιον; — Ὅχι. — Ἀπὸ ποῖον λοιπὸν; — Ὀρκισθὴν νὰ μὴ τὸ εἶπω· σὰς βεβαίω ὅμως διὰ ποτὲ ὁ γενναῖός σου εὐτος δὲν θὰ σὰς ἠμιλήσῃ. — Διατί; — Διότι εἶναι κωφὸς καὶ ἀλαλός, καὶ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀπαντήσῃτε εἰς τὰ δῆματά σας. — Τοῦτο εἶναι ὀλίγον σκοτεινόν, εἶπεν ἡ Σουλβία συλλογισθεῖσα· ἀποφασιστικῶς δὲν θὰ ἐνδύθῃ τὰ στολίδια ταῦτα. — Τότε θὰ λυπησθῆτε τινα. — Ποῖον; — Ἄ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἑστίας. »

Ἡ Σουλβία ἤρχισε νὰ τρέμῃ... ἡ καρδία της ἀνε-

κίρτα ἐντὸς τοῦ στήθους της... σαρδωνίως τι γέλωσ διεχύθη εἰς τὰ χεῖλη της. « Σὺ ἦτις δὲν ἐπίστευες, Μαθουρίνη, πιστεύεις τώρα ὀλίγον; εἶπε. — Καὶ πολὺ. — Καὶ πῶς θὰ μεταφέρῃς εἰς τὸ ἐνδοξον τοῦτο πνεῦμα τὰ δῶρα ἅτινα μοὶ ἔστειλλε; — Δὲν εἰξεύρω, ἐψιθύρισεν ἡ γραῖα, ἀλλ' ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἐδεχόμην ὅτι ἡ θεία Πρόνοια μᾶς στέλλει· τίς εἰξεύρει ἀν αὐτὸ ὅπερ τύχη ἀποκαλῶμεν, δὲν εἶναι πεπρωμένον... »

Ἄλλ' ἡ Σουλβία δὲν ἤκουε πλέον... ἡ μανία τὴν ἐκυρίευσεν... τὸ φαντασιώδες πνεῦμα ἤρχε τοῦ λογιχοῦ της. Ἔθεσε πονηρῶς πῶς τὸ σκιάδιον ἐπὶ τῆς κερταλῆς της, ἀπέσπασε τὸν σταυρὸν τὸν καλοῦπτοντα τὸ κάτοπτρον, ἐνωπρίσθη μὲ χάριν, ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Μαθουρίνην.

— Εἶμαι ὠραία τοιοῦτοτρόπως; — Εἶσθαι κοσμιώτατη κυρία· δύναται τις νὰ εἶπη δι: ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας ἔκαμον αὐτὸ τὸ σκιάδιον — Ἀληθινά; — Ἀληθέστατα· καὶ ἔπειτα κυτάξτε τὰς ἐρυθρὰς ταινίας, πραγματικῶς σκιάδιον διὰ τὰς ξανθὰς. — Τφόντι τώρα δὲ ἂς ἐνδύθωμεν ταχέως τὰς ἐσθῆτας ταύτας· ἴσως ἀποκατασταθῶμεν διὰ τούτων εἰς ὠραιότητα διὰ τὸν πτωχὸν μας φίλον. — Ἄλλ' ἡ κυρία θὰ ἐξέλεθ τοῦλάχιστον, ὅταν στολισθῇ; — Νὰ ἐξέλθω, Μαθουρίνη, διὰ νὰ κάμω τί; — Διὰ νὰ ἀναπνεύσετε πρῶτον καθαρώτερον ἀέρα καὶ ἔπειτα νὰ ἀφήσῃτε νὰ θαυμάσουν τὴν ὠραιότητά σας ὑπὸ τὰ κόσμια ταῦτα ἐνδύματα, τὴν λεπτήν ταύτην μέσην, τὸν κομψότατον πόδα σας. — Σιώπη, Μαθουρίνη μὴ ὀμιλεῖς ποτὲ περὶ τοιούτων ἐμπροσθέν μου, ἀν θέλῃς νὰ μὴ μὲ συγχίξῃς· εἰς ἐκεῖνον τὸ ὅποιον θέλω νὰ ἀρέσκω, δὲν συχνάζῃ μῆτε εἰς τὰς σκοτεινὰς ὁδοὺς, μῆτε εἰς τοὺς ἀνοήτους περιπάτους· κατοικεῖ ἐκεῖ, πρὸ τῶν ποδῶν μου, πιστὸς φύλαξ τῆς ἐστίας.

Οὕτω διέβαινον αἱ ἡμέραι, ὅτε ἀπροσδόκητον συμβᾶν ἐτάραξε ἅπαν τὸ θείλητρον τῆς μυστικῆς ταύτης ζωῆς.

Ἐστέραν τινὰ μὲ ἐφάνη ὅτι εἶδον ἐν τῷ σκότει δύο μυστηριώδη ἄτομα, κινούμενα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώματος ἀέναντι τῶν παραθύρων μου. Καὶ τὰ δύο ἦσαν κεκαλυμμένα μὲ σκοτεινοὺς καὶ μακρεῖς μανδύας, ζητοῦντα νὰ κρυφθῶσιν ἀπὸ ὄλων τὰ βλέμματα.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὑψηλός, ραβινός· ὁ ἄλλος μικρότερος, ἠκολοῦθει μὲ σέβας τὸν σύντροφόν του. Ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως ἐπεριπάτησαν στιγμὰς τινὰς, ἐσταμάτησαν τέλος ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Σουλβίας.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡ ὠραία ἀλλ' ἀτυχῆς γαίτων μου ἦτο τὸ ἀνικείμενον τῆς καταχθονίου συνωμοσίας· διεδραματιζέτο τι δι' οὗ ἐμελλε νὰ παραβῆ ἡ ἡσυχία της. Ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν ἀόρατον κατασκοπίαν μου, νὰ τὴν βοηθῆσω δὲ ἂν ἡ χρεῖα τὸ καλέσῃ. Οὕτως, ἅμα τὰ δύο ἀλλόκοτα ἄτομα ἐχάθησαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἀνταλλάξαντά τινὰς λεῖξεις, ἐνεδύθησαν παρρυθῶς καὶ ἔδραμον εἰς τὴν θυρίδα τῆς οἰκίας μου. Πάραυτα ἐφάνη εἰς ἐξ αὐτῶν, καὶ χάρις εἰς τὸ ἀπαύγαμα τῆς ἡσυχίας, εἶδα νὰ λάμψῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μανδύου του τὸ χρυσοῦν σειράδιον οἰκοσμήμου.

— Τί περιέμενε τὴν πρωῖνὴν ταύτην ὦραν; ἦτον ὁ πρῶτός μου λογισμὸς, ὃν δὲν ἤρογησα νὰ πληροφρήσω, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐσχάτην τῆς ὁδοῦ ἐπεφά-

νη ή οικονομός της Συλβίας. Ο ύπηρετης έτραξαν εις συνάντησίν της.

« Πηγαίνετε εις την κυρίαν σας ; — Ναι. — Έχετε την κλειδα της αιθούσης της έκστην έσπέραν ; — Βεβαίωτα, άνευ ταύτης πώς θα εισηχόμην χωρίς να την παραξω ; — Έπιθυμείτε να έχετε δεκα χρυσά λουδοβικεια ; — Δέκα λουδοβικεια και είναι αμφοβολία ; τα χρήματα κατά τον καιρόν τούτον είναι περιπέθια. — Λοιπόν, ειπεν ο οικέτης, εύκολον σοι είναι να τα αποκτήσης. — Εύκολον ! — Αναμφιβόλως. Άρκει να φανής άμελής. — Άμελής ! — Ναι. Να χάσης δηλαδή την κλειδα, που κρατείς. — Να την χάσω ! λαι πρὸς τί ; — Διά να δυνηθῆ κύριος τις άνευ έμποδίων να εuserγετήση την κυρίαν σου

Η θεράπαινα ήνώξε τους οφθαλμούς Άλλ' αν ή στα κλέπται, ειπε — Κλέπται, απεκριθη ο συνδιαλεγόμενος μεγάλως γελών οι κλέπται δὲν διδουν δεκα λουδοβικια δι' εν κλειδιόν, αλλά διαβόρηγουν την θύραν. »

Η έλλογος αυτη κρίσις εφάνη αναντιβήτος εις την οικονομόν, και εκ νέου ήρχισε να σταματήση την πρότασιν ήης τη εγεινει. Παραυτα άνεκραξεν :

« Όχι ! Όχι ! ποτε δὲν θα συμβάλω εις άτιμον πράξιν : δὲν θα προδώσω την δεσποιναν Συλβίαν. — Τόσον χειρότερον δι' αυτήν. — Διά σας — Όχι ! δι' αυτήν ο κύριός μου είναι ευγενής δεσπν και γενναίος, πλούσιος δεσπν και έρωτόληπτος . . . Οι διαταγμοί σου θα γίνουσι αιτία να άπωλήση βεβαίαν τύχην . . . Ο πανδρείαν, έσως. — Άλλά διατί θέλει να εισέλθῃ εις τὸν οίκόν της την νύκτα. — Διότι απέφυγε ν' άπαντηθῆ εν καιρῷ ήμέρας. — Αί έπιστολαι, ειπεν η έξηκοντοετις, διαβόλῃς ! έβρίθοντο εις τὸ πῦρ. — Άφου καλή γυνή, διίσχυρίζεσαι να αποφύγῃς τα διακόσια φράγκα, άνα ιδού . . . υγίαινε . . . και καλή τύχη. — Άκουσε λοιπόν, ειπεν η τρομερά έρινυς.

Ο Φροτίνος εστάθη ταλαντευόμενος : « Δὲν θέλω να χάσω τὸ κλειδιόν. — Καλά. — Άλλά δύναμαι να τὸ λησμονήσω εις την θύραν. — Ορθότατα. — Σὲ άρέσαι ; — Έξαιρέτα. — Έμπρός, ειπε, εκτεινούσα την χείρα. — Λάβε, επανέλαβεν εκείνος ριπτων εις την χείρα της τα δέκα στρογγυλά.

Έπειτα δια πανούργου κινήματος την άφησε και έφυγεν. Η Συλβία λοιπόν, ως ο Ιησους Χριστός, έπωλήθη χέρις εις τὸν χρυσόν. Ορκισθην λοιπόν και εγω να την επιτηρώ, να την παρεξω υπερασπισιν καθ' ο ποιοδήποτε κινδύνου.

Την εσπέραν ετέθη, κατά τὸ σόνηθες εις τὸν φαγγίτην μου . . . Ητο μεσονύκτιον, και η Συλβία πρὸ πολλοῦ παρεδόθη εις νήδυμον ύπνον. Πως λοιπόν να την άρπυσιω όπως την φυλάττω εναντιόν πάσης προσεχιστήσεως ; Έκαμα εις την αιθουσάν μου άνε πινέθιον κρότον άνέτρεπα τὸς σκίμποδας, τὸς εβρίπτα επί τοῦ κλιδαίου ήτοιγα θορυβωδῶς τα παράθυρα. Πλήν μάταια προσπαθείαι, η Συλβία δὲν εβύπνα. Έπεσα ἀηλπισμένος εις την δερμάτινον καθέδραν μου, έπειδή ειδα δι' η πτωχή κόρη θα συναλαβαντο υπό εχθροῦ άγνωστου κατά την διάρκειαν τοῦ ύπνου της.

Άλλά πάραυτα, ως αν η πρόνοια ήλθεν εις βοήθειάν μου, ο συλλογιστὸς μοι απέδωκε την ελπίδα. Ένωθμύθη τὸ αἷμα τοῦ Πνεύματος της εστίας, σπερ σχανάκις ήκουσε ψαλλόμενον και τὸ δποῖον ειχα σημειώσαι, διότι ειχον επί της Συλβίας ακατανόητον επίρ

ροήν. Τότε έβρίθην εις τὸ κύμβαλον, οι τρέμοντες δάκτυλοί μου εθιγον τὸς ελεφαντινούς άρμωστήρας και εγὼ έψαλλα :

« Θεέ μου ειπεν η Συλβία αναηθῶσα επί της κλίνης της. Τὸ Πνεῦμα ! άκούω τὸ Πνεῦμα ! »

Ητο καιρός, διότι εὐθὺς ήκούσθησαν δια μέσου τῶν λεπτῶν και κρεμασμένων σανιδων της εστίας, θήματα ανθρωπού επί της κλίμακος.

« Τὸ αἷμα τούτο, ειπεν η νεανίς τριβουσα τὸς οφθαλμούς : εἴξυνος εἶμαι η κοιμῶμαι ; Τὸ αἷμα τούτο δὲν ήτο δνειροπόλημα ; Όχι ! αναμφιβόλως ! ήτο άπονευόντης τῶν κοιμωμένων αισθήσεών μου : διότι τις δύναται να γνωρίζῃ και να επαναλάβῃ τὸ αἷμα τούτο σπερ αδύνατον να τὸ ήκουσε κανείς. »

Μόλις ετελειωσε τὸν μονόλογόν της και η θύρα ήνεώχθη.

Άνθρωπός τις εισήλθεν.

Είχε την συμπεριφοράν ευγενή, άλλ' αβθάδη ως τῶν μεγαλων κυριων, την περβολήν του πλουσιαν και εκλεκτήν, τὸ βχιδιαμά του στερεόν, τὸ μειδιαμά του γέμον άκρας λεπτιότητος.

« Ποῖος εἶσθα ; άνεκραξεν η Συλβία, μάλλον εκπληγμένη η τρομασμένη εκ της αφριδιου ταύτης εμφανίσεως. — Έρχομαι να σας δμιλήσω. — Να με δμιλήσετε, εις τοιαύτην ώραν ; παρατήρησεν η νεανίς εἰτρεπιζουσα τὰς πτυχὰς της θόνης, εν η εκτενίζει ο και η ποια εκράματο επί τῶν άργυροστικτων ὤμων της. — Έπροσάθησα να εισχωρήσω εις τὸ δωμάτιόν σας την ήμέραν, αλλά δὲν ήβυνήθην να τὸ κατορθώσω. — Έξέλθετε, κύριε, δὲν δύναμαι να σας δεχθῶ ! — Πιστεύω δι' τα άλλαξετε γνώμην, κυρια, όταν γνωρίσητε ποῖος εἶμαι. — Και ποῖον είναι τὸ ὄνομά σας ; — Ονομάζομαι Βωαλιέ.

Μόλις η Συλβία ήκουσε τὸ ὄνομα τούτο, και εχύθη να άδραξῆ μίαν τῶν χειρῶν τοῦ νυκτερινοῦ ξένουμένου της.

« Εἶσθε ο τελευταῖος φίλος τοῦ Άλαρίχου, ειπεν, ο τελειώσας την τελευταίαν έπιστολήν του ; Όχι μείνατε πλησιον της ήφανισμένης χήρας του, άφου αυτη σας ίκετευει. »

Ο Βωαλιέ δὲν την άφησεν επί πολὺ να παρακαλή. Έλαβαν από την γωνίαν σκίλυθρόν τι και άπέρασεν άνευ συστολῆς την χείρά του περι την δεξὴν της νεας.

« Εἶμαι πολὺ ευτυχής, τῷ ειπε, διότι βλέπω σε την ώραίαν, σε την θελαικίην, σε την έποίαν πρὸ πολλοῦ ήγάπων »

Η Συλβία τὸν άπαρήτησε μετ' εκπλήξεως.

« Ας δμιλήσωμεν περι εκείνου, ειπεν — Ο Άλαρίχος, υπέλαβεν ο νεανίας, άπεθανεν ως άγιος, πρὸ της αναχωρήσεώς μου, από τὸ χωρίον, εις τὰς θύρας της Βενετίας, εχορήγησα τα αναγκαίουτα δια πρόπευσαν ταφήν ; εχρη γαίαν ελαφράν ! Ηδη δὲ ες εφῆτσωμεν τὸς νεκρούς και ες συλλογισθῶμεν την ζωήν, Συλβία, τὸν έρωτα, την χαράν, την ευτυχίαν ! »

Και ήρπαξε την νεανίδα όπως την αναγκαλισθῆ.

« Κύριε, η διαγωγή σας είναι ανεξήγητος. — Θα την καταλάβετε παρευθός ; σας αγαπῶ, είναι πταισμά μου ; όχι, είναι τοῦ μακαρίτου Άλαρίχου μοῦ επήγεσε τόσον τὰς ἀρετάς σας, τὸ πνεῦμά σας, την ώραίότητά σας, ὡστε διήγειρε τὰς αισθήσεις μου, πληγῶνων συνάμα και την καρδίαν μου. — Εἶμαι συνθε-

θεμένη μετὰ τοῦ μακαρίτου οὔτινος την πίστιν έπροδέσατε, ποτε δὲν θα εἶ ; άκούσω. — Πρέπει να τὸ δοκιμάσωμεν, αξιέσρατος άπειθής.

Και εχύθη πρὸς τὸ αἶθων πλάσμα.

« Άφροέ με, τὸυ ειπε. — Όχι δὲν θα σε εγκαταλείψω. — Προσέξατε, έχω υπερασπιστήν. — Ποῖον ; — Τὸ Πνεῦμα της εστίας ! — Α ! ναί ήκουσα να δμιλή τὸ πτωχόν μου παιδιόν, περι τῶν ανότητων σου δεισδαιμονιῶν, περι τῶν άπλων σου φαντασιῶν, άλλ' είναι καιρός να θεραπευθῆς εκ τούτου. Ας ιδωμεν, αν αληθῶς η δύναμις αυτη της πυρὰς σοι είναι πιστή ὡς φαίνεται, ες εναντιωθῆ εις τὰς έπιθυμιας μου. »

Και περιεκύκλωσε δια τῶν βραχιόνων του την νεανίδα.

Άλλά κατά την στιγμήν ταύτην η νεανίς έλαβε δι' ακατανόητου κινήματος, εκ της πυρὰς φλεγόμενον δαυλόν.

Η αλαβάστρινος χείρ της κρατούσα τὸν δαυλόν εἴξ οῦ μύριος σπινθηρας εἴξρευγον, ὡμοίαζε την τοῦ φύλακος άγγελοῦ, οστις κρατῶν ρομφαίαν φλογίην, εδωξεν εκ τοῦ παραδείσου τοῦ ; πρώτους ανθρωπούς.

Ο υποκόμης εκρατήθη πρὸς στιγμήν, έπιστημένος εκ τοῦ άπροδοκῆτου τούτου ὄπλου.

Άλλά με την σκέψιν ταύτην επήλθε και η άπόφασις : εσυλλογίσθη δι' δὲν θα εκινδύνευε από άπλοῦν καύσιμον, άλλως δὲ τὸ πράγμα δὲν έπιδεχετο και αναβολήν, ήτις θα απέβαινεν επί τὸ γελωιδέστερον.

« Αχ ! ψυχῆ μου, θέλεις να με καύσης ὡς αἶρετικόν, εμε, ο δποῖος λατρεύω την ώραίότητά σου, την καλήν σου καρδίαν : αλλά θα ιδῆς πόσον καλὸς Χριστιανὸς εἶμαι όταν δὲν φοβηθῶ τὰς φλόγας . . .

Και εκκλίνων δλίγον, απέσπασεν εκ τῶν χειρῶν τὸ φλεγόμενον ὄπλον και μετ' ὄρμης τὸ ετείναξεν εις την εστίαν. Άλλά ὡ τοῦ θαύματος ! ο μεσότοιχος οστις εχώριζε τὸ δωμάτιόν μου από τὸ της Συλβίας εκρημισθη εις τεμάχια, εγὼ δὲ εφάνην εις τὸν Κ. Βωαλιέ, κρατῶν δύο πιστόλια, εχθρὸς ως ο θάνατος, σοβαρὸς και γαληνιαῖος ὡς ο άφωσιωμένος.

Άδυνατῶ να εκφράσω την εκπλήξιν της Συλβίας εις την θεαν άγνωστου υπερασπιστοῦ εν τρομερῇ στιγμή. Οσον δια τὸν υποκόμητα, εις την θεαν τῶν πιστολιῶν μου εσταμάτησε, με παρατήρησε ψυχρῶς, και γελῶν σαρόνιον γέλωτα :

« Από τὰ ιδεώδη, με ειπε μεταβαίνομεν εις τα πραγματικά. Εἶσθε, με την πίστιν μου, εραστής πλήρης σαρκὸς και ὄστέων, εις τὸν ανώτατον βαθμόν τολημητίας, μη έχων οὐδέν σχῆμα φάσματος.

— Ορκίζομαι, κύριε, εις την τιμήν μου, εν δνόματι τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ, εις την ισράν της μητρός μου μνήμην, δι' δευτέραν ήδη φοράν εισέρχομαι εις τὸ δωμάτιον τούτο.

— Οπως ο Ναπολέων επέστρεφεν εις την Βιέννην, υπέλαβε πικρῶς.

— Την μὲν πρώτην φοράν, ειχα μάρτυρας ολους τὸς ενοικιστάς της οικίας ταύτης, ήκολούθησα : επρόκειτο να βοηθῶσωμεν νέον τινα, εκείνον, οῦ τινος προδιδετε αἰσχυρῶς την έμπιστοσύνην σήμερον δὲ, ὡμὰς έχω ὡς μάρτυρα, οτε πρόκειται να υπερασπισῶ την τιμήν γυναικὸς κατά τῶν προσβολῶν σας.

Η Συλβία εκ νέου έβρίψε τὸν δαυλόν εις την εστίαν . . . , και, τοῦ κινδύνου παρελθόντος άγελύθη

εις δάκρυα. Ο κόμης Βωαλιέ έλαβε τὸ σκιάδιόν του, σπερ ειχε θέσει εισερχόμενος επί τινος τραπέζης. Έπειτα, ριπτῶν εν βλέμμα εις τι κάτοπτρον, εὐθέτησε με άταραξίαν τὸ εναυσμα τοῦ λαιμοδέτου του. Άφου ετελειωσε και τούτο έπροχώρησε πρὸς με και

— Κύριε, με ειπε ήξυρετε αναμφιβόλως τι μὰς μένει να κάμωμεν ;

— Κύριε, απεκριθη με την μεγαλητέραν ευλάβειαν, εἶμαι εις τὰς διαταγὰς σας.

— Είναι δύο ὡραι εἴξηκολούθησε συμβουλευόμενος κομφότατόν τι Βενετικόν άριστοῦργημα : φοβοῦμαι, προκαλῶν την τιμήν τοῦ να σας ιδω την εδδόμην ὡραν, μη έπεμβῶμεν εις τὰ δικαιώματα τοῦ ύπνου.

— Οσον δι' αυτὸ δὲν βλέπτει κύριε, την εδδόμην ακριβῶς.

— Εἰς την θύραν Μαιλλότου ; λοιπόν ;

— Δὲν θα σας κάμω να με περιμένετε. Ο υποκόμης εκκαμα κινήματι χειρὸς, εκλινα πρὸ της Συλβίας, έπειτα εχάθη με την ευχαριστήσιν ανθρωπού οστις εκκαμα άπλήν έπίσκεψιν.

Έμεινα μόνος μετὰ της Συλβίας. Μόνος μετ' αυτῆς ! μετ' αυτῆς, ής η εικὼν με κατεδιωκεν ακαταπαύστως . . . μετ' αυτῆς, με την έπίγειον θεότητά μου, με την προξενούσαν τὸς παλμούς της καρδιάς μου !

Αἴρνης ήγειρε την κεφαλήν, εστήλωσε τὸς θελακτικὸς οφθαλμούς επ' εμε και με ειπε :

— Ποῖος εἶσθα λοιπόν σεῖς ;

— Εγὼ, εἶμαι ο γείτον σας,

— Γείτων μου . . . Λοιπόν ! τι με τούτο ; διατί εἶσθα εδῶ ; . . . Διατί με' ενοχλεῖτε ; . . . Η δὲν ήξυρετε δι' είναι ζηλότυπος αυτὸς, και δι' από τὸ φωσφορικόν ανάκτορόν του τοξέσει αντι στεναγμῶν, φωτοβολούντας σπινθηρας πρὸς την αῦραν ; . . .

Πικρῆ Συλβία ! η μανία την κατέλαβε . . .

« Πρόσεξε, επανέλαβεν, αν δὲν άποσυρθητε, η φλόξ θα αφανισῆ τὸ παν. Εἶδате, πρὸ δλίγου αν δὲν αμφοβῶ πὺς ήλθεν εις βοήθειάν μου. Όχι ! διότι εἶμαι εκεί τὸ Πνεῦμα, τὸ άγιον πνεῦμα ! »

Γέλως άποτρόπος, γέλως σατανικὸς την εκυρίευσεν. Έπειτα προχωροῦσα πρὸς την φλόγα παρ' δλίγον να καῆ αν δὲν την εκράτουσ από την εσθῆτα της

« Τι θέλετε ; ελεγε : ζητεῖτε να έμποδίσητε να ενωθῶ με εκείνον ; Αφήσατέ με ! αφήσατέ με !

— Δυστυχῆ, τῆ ειπον θα καῆς.

— Και τι πειράζει ; Αἱ χήραι τοῦ ήλιακοῦ τόπου, της Ίνδίας, δὲν καιονται επί τῶν τάφων τῶν συζύγων ; Ητο σύζυγός μου, πατήρ μου, υπερασπιστής μου . . . άλλ' άπεθανε ! μακρὰν έμοῦ ! άκούεις ; μακρὰν, πολὺ μακρὰν ! . . .

Μόλις επρόφερε τὸς λόγους τούτους και έπεσεν εις τὸς βραχιωνάς μου λαιποθυμημένη. Την άπεθεσε επί της κλίνης της, ετριψα με δξος τὸς κροτάφους, έβρίψα ρυνιδας τινας ψυχροῦ ὕδατος εις τα μαρμαρινα χεῖλη της : και την παρεδσα εις την φροντιδα της μητρός τῶν άγγελων.

Περι την εδδόμην εἰρισκόμην εις την θύραν τοῦ Μαιλλότου, λαθῶν προηγουμένως δύο μάρτυρας. Ο Βωαλιέ και αυτὸς δὲν ήργισε να φανῆ μετὰ τῶν ιδιων του.

« Κύριε, ειπον, ανωφελές είναι να ζητήσητε επεξηγήσεις περι της υποθέσεως ταύτης. Ποῖον ὄπλον εκλέγετε ;

— Τὸ πιστόλιον.

Ἐμέτησαν εικοσιπέντε βήματα· ἐμέλλαμεν νὰ σὺρωμεν τὸ πιστόλιον ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου περιπατοῦντες.

Εἷς τῶν μαρτύρων ἔλαβε τὴν φροντίδα νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον κυτυπῶν τρίς τὰς χεῖράς του, καὶ λέγων ἐν δ' ὤω, τ ρ ῖ α.

Εἷς τὸ ἐν ἐσυλλογίσθη τὸν δυστυχῆ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μόνον ἐμὲ εἶχε διὰ στήριγμα τῶν γηρατειῶν του.

Εἷς τὸ δ' ὤω, τὸν θάνατον, τὸν Θεόν, τὸν οὐρανόν, εἷς τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀναβῆ ἂν καὶ ἐκλαίωμεν ὀδυρόμεθα.

Εἷς τὸ τ ρ ῖ α τὴν Σουλβίαν· ἐδῶ δὲ τόσον ἐσκοτίσθη ὥστε ἐκτυπήθη ὑπὸ τοῦ μολύβδου τοῦ ἀντιπαλου μου, πρὶν ἐγὼ θέσω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν σκανδαλὴν τοῦ πιστολίου μου.

Ἐκαμὰ δύο ἢ τρία βήματα, τὸ πιστόλιον ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν μου, τὸ αἶμα ἀνεπήδησε πρὸς τὸν χιτῶνά μου, ἐζήτησά τι διὰ στήριγμα καὶ ὡς τοιοῦτον μοὶ προσεφέρθη τὸ σιθῆος μάρτυρός τινος ἐρ' οὐ ἔπεισα λειποθυμημένος.

Ἐπειτα μὲ εἶπον ὅτι ὁ ὑποκόμης ἐχύθη ἐπάνω μου ὡς ἀηλιτισμένος διότι ἔστυρεν ἐπιτυχῶς.

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν, εἶσαι μάρτυς μου ὅτι κατεβηλὸν πᾶσαν προσκᾶθειαν ὅπως ἐμποδίσω τὸ δυστύχημα τοῦτο.

— Κύριε ὑποκόμη, εἶπαν εἷς τῶν μαρτύρων μου ὁ Βιρίλλιος, εἴμεθα εὐτυχεῖς, σαφῶς ἀποδεικνύοντες ὅτι εἷς τὴν λυπηρὰν ταύτην συντυχίαν, ὠδηγήθητε ὑπ' ὄλων τῶν νόμων τῆς τιμῆς, ἀναγκαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ἐγχεωμιάσωμεν τὴν καλὴν σας φιλοφροσύνην.

— Δὲν ἔχετε ἄμαξαν, ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποκόμης, ἡ ἐδική μου εὐρίσκεται ἐδῶ, θέσετέ τιν ἑπιπλὸν ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

« Μὲ μετέφερον μὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ ἀντιπάλου μου, μίαν δὲ ὥραν μετέπειτα, Φλαβία, ἐκοιτώμην εἰς τὴν κλίνην μου, θεραπεύων τὴν πληγὴν. »

Ἡ βολὴς εἶχε διαπεράσει τὰς πλευράς μου προξενήσασα καιρίας πληγὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σώματος.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἡ πληγὴ εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ διὰ νὰ ἀνιῆξῃ ὁ ἀσθενὴς, πρέπει νὰ ἔχη καλὴν κρεῖσιν.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐγὼ ἔχυνα τὸ αἶμά μου χάριν τῆς ὁποίας ὁ λογισμὸς μου ὑπέκυψεν εἰς τόσον σφοδρὺς κλονισμοῦς, ἅπαντα ἡ οἰκία ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ βωμαντικά συμβεβηκτα ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐφύη ἡ μονομαχία. Ἡ νυκτερινὴ συσκευὴ, ὁ κρημνισμένος μεσότοιχος, ἡ ἀναχωθεῖσα πληγὴ, ἅπαντα ταῦτα ἀπέρασαν ὑπὸ τοῦ κανόνα τῆς φιλολογίας τῶν.

— Βλέπετε τὴν μικρὰν ὀχενδραν, ἔλεγεν ὁ εἷς, ἔχει καὶ αὐτὴ τοὺς ὑπερμάχους της.

— Οὗτος ἦτο ἐρωμένος της, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Αὐτὸς τὴν διετήρει ἐπρόσθεσε τρίτος.

— Καὶ εἶδιδε τὰ δῶρα ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ πνεύτος τῆς ἐστίας.

Ἐμοιοῦσάν τιν μὲν κρίσιν οὗτοι ἔκαμον διὰ τὰ προανα-

φερθέντα, ὁ δὲ δόκτωρ μου διέταξε νὰ μὲ κρατοῦν ἐν μεγίστῃ ἡσυχίᾳ, νὰ μὴ κάμουν δηλαδὴ τὸν παραμικρότερον θύρουβον, πρὸ πάντων νὰ μὴ διαρθώσουν τὸν κρημνισθέντα μεσότοιχον, προφασίζόμενος ὅτι ἡ ὀσμὴ τῆς τιτάνου θὰ ἐπέφευρεν ἐπ' ἐμοὶ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα.

Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, χάρις εἰς τὰς ἀπέρους ἀδιακρίσίας τῆς οἰκίας, αἰτινες ἤγον καὶ ἔφερον τὴν Μαθουρίνην, ἔμαθεν ἡ Σουλβία ἅπασαν τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην ἱστορίαν μου· ἐκείνην δηλαδὴ τὸν γαλήνιον καὶ ἡσυχον ἔρωτα τὸν διατηρούμενον διὰ θυσιαῶν· τὰ τεμάχια τοῦ χρυσοῦ τὰ εἰσδύμενα εἰς τὴν ἐστίαν ἐν δόμῳ τῆς θεότητος τοῦ πυρός· τὰ ἀνώμαλα δῶρα· τὸ μυστικὸν ἐκείνο ἄσμα τὸ γητρὸν παρ' ἐμοῦ καὶ χρησιμεύσαν ὡς ὄφυνητήριον ἐν καιρῷ ἀνάγκης· τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν ἐξηγεῖτο ἀρκούντως ἀπὸ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ, τὸ δὲ φαντασιώδες νέφος ὅπερ τὰ κατέσταιεν αἰνιγματώδη, ἔχαθη διὰ παντός.

Τὸ ῥῆγμα ὅπερ ἐκ τῆς καταπτώσεως τοῦ μεσοτοιχοῦ ἐπροξενήθη, λεπτὴ δὲ τὴν τὸ περιέβαλλεν.

Ἐσπέραν τινὰ, οὔσης τῆς ἡμέρας μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου, ἐνωρὶς εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ Μορφῶος παρεδόθη. Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ἡ ἀστεροειδὴς ἐσθῆς τοῦ οὐρανοῦ φωτοβόλον φέγγος ὑπερῆρῶς εἰς τὰς κυανὰς ἐκτάσεις δέδιδεν. Ἡ δὲ σελήνη ἀργυροστεμμένη, ἄχρουν ἄλλ' ἠδὲ ἀπαύγασμα πρὸς τὸ παράθυρόν μου ἐξεϊόξεν. Ἡ το λοιπὸν ὥρα καθ' ἣ· αἱ μὲν μέλισσαι εἰς τὰς κάλυκας τῶν βόδων ἡσυχῶς ἐκοιμῶντο, αἱ ἐρωτόληπτοι σίλφαι εἰς τὰ παράθυρα τῶν ὠραίων κυριῶν ἐστίαζον, τὰ πνεύματα τῶν ἀνέμων κατὰ τῶν χρυσοειδῶν πλανητῶν ἐπιπιπτον, ἡ δὲ ἐνθύμησις, τὸ μόνον ἄθος τῆς ψυχῆς, ἐπορεύετο νὰ ζωογονήσῃ τὰς πασχούσας καρδίας.

Καὶ ὅτε ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς φαντασίας μου ἐβρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ παλμοὺς καρδίας ἐπαρτήρησα μορφήν κινουμένην, ἄγγελον γονατιστὶ δεόμενον. . . ἦτο μορφή ἐκ βόδων καὶ κρίνων, καὶ τὰ μὲν βόδα ἢ περὶ τὸν ὀφρὺν τῆς πλατείᾳ ἐρυθρὰ ταινία ἀπετέλει, τὰ δὲ κρίνα μᾶλλον αἱ ἐλαβάστρινοι χεῖρες τῆς ἡ ἡ χιονώδης ἐσθῆς.

Ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἱστάμην ἄφωνος, ἔπειτα ὅμως ἀνεγνώρισα εἰς τὸ ἀγγελικὸν τοῦτο πρόσωπον χαρακτηριστὰς λατριευτοῦς.

— Τίς εἶσθαι; τὴν ἠρώτησα.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; ἐφαλλεν ἀρμονικὴ τις φωνή.

— Μὲ φαίνεται νὰ σὰς εἶδα, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἤδη ἡ κεφαλὴ μου εἶναι ἀσθενὴς, τὸ δὲ μνημονικόν μου ἄπιστον. Ἄν δὲν μοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ὄπαδων του εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ σὰς ἐξελάμβανον ὡς τὸν ἄγγελον φύλακά μου.

Ἐχαμήλωσεν αἰδημόνως τὸ βλέμμα της καὶ μὲ ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶμαι, κύριέ μου, ὁ φύλαξ ἄγγελός σας· εἶμαι πτωχὴ γυνὴ, ἄρκετὰ εὐχόμενον δι' ὅσα δι' αὐτὴν ἐκάματε. . .

— Πῶς! ὑμεῖς εἶσθε ἡ γείτων μου;

— Ἐγὼ.

— Ὑμεῖς εἶσθε ἡ ἐνομαζομένη Σουλβία! . . .

— Ἐγὼ ἡ ἰδία. Ἐγὼν, κύριε, διὰ ποίου εὐγενεοῦς αἰσθήματος ἐλοκλήρους μῆνας μὲ συνεδράματε μὲ ποῖαν ἐπιμονὴν ἐπιβλέπετε ἐπὶ τῆς τύχης μου, πῶς, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃτε τὴν κινδυνεύουσαν τιμὴν μου, ἐχύσατε τὸ αἶμά σας, κινδυνεύον τὴν ζωὴν σας!

— Σὰς εἶπαν! ἀνέκραξα, καὶ πείος λοιπὸν ἔλαβε αὐτὴν τὴν αὐθάδειαν;

— Θεέ μου! ἡ φήμη, ἥτις πρὸ οκτῶ ἡμερῶν, περιτρέχει τὴν γειτονίαν ἅπασαν. Κατ' ὄψιν ἐπαναλαμβάνει τὰς διαφόρους φάσεις τῆς μυστηριώδους σας ἐπιβλεψῆς ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου μου. Εἶναι μυθιστόρημα, κύριε, τὸ ὁποῖον ἡ γειτονία γνωρίζει ἐκ στήθους.

— Τῇ ἀληθείᾳ, τῇ εἶπον, ὁ οὐρανὸς μοὶ εἶναι μάρτυς ὅτι τὸ σκάνδαλον τοῦτο ἦτο μακρὰν τοῦ λογιζομένου μου.

— Ἄς λέγῃ ὁ κόσμος ὅ,τι θέλει! ἀνέκραξεν ἡ Σουλβία.

— Ὡ μὴ ἀστειεύσθε, ὁ κόσμος εἶναι κινδυνωδέστατος δικαστὴς καὶ τῶν ἀθωοτάτων μας πράξεων. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ μὲ νομίζει ἐρωμένον σας.

— Καὶ τὸ πιστεύετε; μὲ εἶπε.

— Εἶμαι βεβαίωσιος. . . καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι.

— Ἄλλ' ἡμεῖς ἔχομεν πεποιθήσιν τῆς ἀθωότητός μας! ἐπρόσθεσεν.

— Οὐδαίς, ἀπεκρίθη, θὰ τὸ πιστεύσῃ· δὲν θὰ πεισθῶν ποτε ὅτι, γείτων εἰκοσαετῆς βεβηθεῖ ναίνουσα ἐκτωκαδικαετῆ χωρὶς νὰ προῦπαρξη ἀμοιβαία συμφωσί.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶναι, ὅπως εἶπα.

— Ναί, κυρία.

— Ἐθέσατε πρὸ τῶν ποδῶν μου τὸ βαλάντιον, μοὶ ἔχορηγήσατε τὴν προστασίαν σας. . . Τίς ἦτο λοιπὸν ἡ ἀγωνιστὸς ἐκείνη δύναμις ἥτις σὰς καθίστα τόσον καλὸν ἀνευ σκοποῦ, ἀνευ προσποιήσεως;

— Σὰς ἠγάπων, ἀπεκρίθη βεβηθὸς στενάξας.

Ἡ Σουλβία μὲ ἐπαρτήρησεν ἀνευ θυμοῦ, μετ' ἐκ πληξῆος μᾶλλον ἢ μετ' εὐσπλαχνίας.

— Μὲ ἀγαπᾶτε, ἀνεφώνησεν, μὲ ἀγαπᾶτε! ἀλλὰ δὲν εἰσεύρατε ὅτι ὁ ἔρωσ σας ἦτον ἀνόητος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ σὰς προσφέρω καρδίαν, ἥτις δὲν μοὶ ἀνέκεν, διότι συνετάφη μαζὺ του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον; . .

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν μὲ πικρὰν ἢ φωνὴ τῆς Σουλβίας ἔλαβεν εἰρωνικὸν τόνον, ὁμοιάζοντα μὲ τὸν ὁμοῦν· εἶδε πλέον καθαρὰ τὴν ἑδὸν, ἥτις μ' ἐχώριζεν ἀπ' αὐτῆς.

« Οὕτως, ἐψιθύρισα, ποτὲ δὲν θὰ δύναμαι νὰ διαλογίζωμαι τὴν εὐτυχίαν, ὅτι ὑπῆρξε φίλος σας, ὀδηγός σας, ἐπιγίγειον στήριγμά σας· θὰ μένειτε μόνη, αἰωνίως συνδεδεμένη μὲ μίαν ἐνθύμησιν. »

— Μὴ βλασφημῆτε! Ὅσον εὐγνωμοσύνην δύναιται νὰ χρεωσθῆ γυνὴ, ὅσα γενναῖα αἰσθήματα ἐν τῷ στήρῳ αὐτῆς διεγείρονται ἀπὸ φίλιαν, ἂν, φίλε,

σὰς ἀρκοῦν σὰς τὰ προσφέρω· ἀλλὰ, δι' ἑλπίος, μὴ ζητεῖτε περισσότερα. »

Καὶ ἐνῶ αὐτὴ ὠμίλει, ἐβλεπον διαλυόμενα ἐν τῇ διανοίᾳ μου ἐκεῖνα τὰ δειρά τοῦ εὐτυχοῦς ἔρωτος ὅστις πρὸ πολλοῦ μὲ ἔκαμε νὰ στενάξω ἐν τῷ ὕπνῳ μου, ἡ ζωὴ μου ὁμοιάζε τὸν μὴ δυνάμενον ποτε νὰ γεμίσῃ πῖθον τῶν Δαναῶδων· τὸ μέλλον ἐζωγραφεῖτο μαύρη σκιά ἐν τῷ πνεύματί μου, ἡ ἀπελπισία ὡς πτερωτὸς θαίμων εἰσέδεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. . . . Ἀποτρόπαιος ἰδέα τότε μὲ καταλόβει.

« Λοιπὸν ποτὲ δὲν θὰ γίνετε ἰδική μου; ἐπανέλαβα.

— Ὅχι, ἀδύνατον.

— Διὰ τί;

— Γὸ εἰσεύρατε, ἐκείνος μόνον ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἔρωτός μου.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾶτε. . . »

Τὸ χρῶμα τῶν βόδων ἐζωγράφησε τὰς παρειὰς της, τὸ στέρνον της ἡσυχῶς εἰς ἐκάστην εἰσπνοὴν ἀπῶθει τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, εἰ δὲ ὀφθαλμοὶ εἰς τὴν σύγχυσιν ταύτην ἠδουπαθέστερον πῦρ ἐξέπεμπον.

— Ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. εἶπεν ἂν δὲν σὰς ἀγαπῶ, θὰ ἦμαι ἀγνώμων. . . ἂν σὰς ἀγαπῶ, φθάνει μόνον νὰ τὸ ὁμολογήσω, καὶ ἰδοὺ ἐμόλυνα τὸν ἱερὸν ὄρκον.

— Σκληρὰ τύχη! ἀνέκραξα. Καὶ ποῖος δὲν μὲ ἐλειονολογῆ διὰ τὴν ἀθλιότητά μου. Ὅχι! Σουλβία ζῆθι ἐν εἰρήνῃ, δὲν θὰ σὲ βαρύνω τοῦ λοιποῦ.

— Δὲν θὰ μὲ βεβηθήτε, μ' ἀπεκρίθη, ἐνῶ ὠχρότης θανάτου ἐκαλύψε τὸ μέτωπόν της.

— Δὲν θὰ σὰς βαρύνω πλέον μὲ τοὺς ἀφόρους ἐνθουσιασμοῦς μου· δὲν θὰ θέσω πλέον τὴν χεῖρά σας ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὅπως μετρήσατε τοὺς παλμούς της. . . τὸ βᾶτανον τοῦτο προξενούμενον μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν σας θὰ παύσῃ. . . Ἀπὸ τοῦδε εἶσθαι ἐλευθέρω. . . δὲν θὰ ἐνασχολοῦμαι δι' ὑμᾶς.

— Θεέ μου! ἐφώνησε· πῶς μὲ λέγετε ταῦτο· σὰς προσέβαλλα εἰς τι;

— Ὅχι· καὶ τὴν ἀπέδειξεν ἔχετε εἰς ὅ,τι περὶ ὑμῶν ἐπραξα.

— Καὶ τί ἐκάματε; μὲ ἐρώτησε.

— Εἶσθαι μόνη, Σουλβία, μόνη λιτρεύουσα τινὰ ἐνθύμησιν· ἡ κοινωνία ἄφρασε περίξ ὑμῶν κενόν, ὅπερ οὐδαίς θὰ τὸ πληρώσῃ. Οἱ πόροι λοιπὸν συνεχῶς θὰ σὰς ληφου· ἐσυλλογίσθη νὰ ἀτραπήσῃ τὸ μέλλον σας· ἀπὸ τὴν σήμερον ἔχετε χιλίων δραχμῶν σύνταξιν.

— Χιλίας δραχμῶς εἰ' ἐμέ;

— Ἀναμφόβολως· δὲν θέλω, ἡ γυνή, ἥ· ἡ εἰκὼ· ἠπαρτήρησα τὴν νεότητά μου, νὰ ἦναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ἀθλιότητα. Ὁ χρυσὸς, ὁ συντηρῶν τὴν ἀρετήν, χρησιμεύει καὶ ὡς ὑπερασπιστὴς εἰς ταύτην. Ἀπὸ αὐρίου ἡ τύχη σας εἶναι ἀσφαλίστη.

Ἄλλὰ τί ἔκαμε ὥστε νὰ σὰς ἐμπνεύσω τοιοῦτον ὑγίαν διαφέρον;

— Κατὰ τὸ διάστημα τῶν πέντε μεγάλων μηνῶν ὑπῆρξατε ἡ θεότης τῶν ἀνείρων μου, ὁ σκοπὸς